

குயில்க் குவிக் கொண்டிருக்கும்; கோலம் மிகுந்த
மயிலாடிக் கொண்டு இருக்கும்; வாசம் உடையநற்
காற்றுக் குளிர்த்துடிக் கும; கண்ணாடி போன்ற நீர்
ஊற்றுக்கள் உண்டு; கனிமரங்கள் மிக்க உண்டு;
பூக்கள் மணங்கமழும்; பூக்கள் தோறும் சின்றுதே
னீக்கள் இருந்தபடி இன்னிசைபாடிக் களிக் கும;
வட்டெவப் பணைகள் விளையாடப் போவதுண்டு;
காட்டு மறவர்களும் காதல் மணம் செய்வதுண்டு.
நெஞ்சில் நிறுத்துங்கள்; இந்த இடத்தைத் தான்
சஞ்சீ விபர்வதத்தின் சாரல் என்று சொல்லிடுவார்.

சஞ்சீ விபர்வதத்தின் சாரலிலே ஓர்நாளில்
கொஞ்சம் குறையமணி நான்காகும் மாலையிலே
குப்பன் எனும் வட்டெக் குமரன் தனியிருந்து
செப்புச் சிலைபோலே தனெதிசையைப் பார்த்தபடி
ஆடா தசையாமல் வாடிநின்றான். சற்றுப்பின்,
வாடாத பிமுடித்த வஞ்சிவரக் கண்டான்.
வரக்கண்டதும் குப்பன் வாரி அணைக்கச்
சுரக்கின்ற காதலொடு சின்றான். புதுொடாதீர்கள்! மு
என்றுசொன்னான் வஞ்சி. இளையான் திடுக்கிட்டான்.

குன்றுபோல் நின்றபடி குப்பன் உரக்கின்றான்:
"கண்ணுக்கள் பாவையே! கட்டமுதலை நான் பசியோ
டண்ணப்போம் போதுநீ ஓர்த்துத் தட்டிவிட்டாய்!
தாழ்ச்சுடுவெய்யில் தாளாமல் நான் குளிர்த்து
நீழலதைத் தா வும் போதுநில் என்று நீ துத்தாய்!
தொட்டறிந்த கையைத் தொடாதேன் றாய்! நேற்றுப்
பட்டறிந்த தகேசுகம் விட்டிருக்கக் கட்டுவதோ?
உன்னோடு பசே ஓர்வாரம் காத் திருந்தனே
என்னோடு முந்தாநாள் பசே இணங்கினாய்!
நேற்றுத் தான் இன்பக் கரகாட்டினாய்! இன்று
சநேறிலே தள்ளிவிட்டாய்! காரணமும் செப்பவில்லை"

என்றுரக்கக் கேட்ட இளவஞ்சி, "காதலரே!
அன்றுநீர் சொன்னபடி அவ்விரண்டு மலிகையைச்
சஞ்சீ விபர்வதத்தில் தையலனையைக் கட்டிப்போய்க்
கொஞ்சம் பறித்துக் கொடுத்துத் தால் உயிர் வாழ்வனே.
இல்லையென்றால் ஆவிஇரா" தன்றான். வட்டெவன்:
"கல்லில் நடந்தால் உன் கால்கடும்" என்றுரத்தான்.
"கால இரண்டும் நோவதற்குக் காரணமில்லை. நெஞ்சம்,
மலிகை இரண்டு பின்மலே மொய்த்திருப்பதால்" என்றான்.
"பாழ்விலங்கால் அந்தோ! படுமோசம் நேரம்" என்றான்
"வாழ்வில் எங்கும் உள்ளதுதான் வாருங்கள்" என்றுரத்தான்.
"அவ்விரண்டு மலிகையின் அந்தரங்கம் அத்தனையும்"

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:55 -

நோகாமல் மூத்தங்கள் நிறுகொடுப்பேன்" என்றான்.
"ஆசையால் ஓர் மூத்தம் அச்சாரம் போ" டென்றான்.

"கலேக்கு நேரம் இதுவல்ல. களேங்கள்
மலிகைக்குப் பக்கத்தில் மூத்தம் கிடக்காம" என்றான்.
கூப்பன் தவித்திட்டான், காதற் கொடுமையினால்.
எப்போது நாம் உச்சிக் கதிரைத் தொலைப்பதென
அண்ணாந்து பார்த்திட்டான் அம்மலையின் உச்சிதனை!
கண்ணாட்பிதன் னையும் ஓர் கண்ணாற் கவனித்தான்.
வஞ்சிஅப் போது மணாளன் மலைப்பதனைக்
கொஞ்சம் அவமதித்திக் கோவை உதடும்
திறந்தான். திறந்து சிரிக்கும்பன், கூப்பன்
பறந்தான் பருவதமலே பாங்கியையும் துக்கியே.
கிட்டரிய காதற் கிழத்தி இடும் வலேனை
விட்டெறிந்த கல்லைப்போல் மலேநேரப் பாயாதோ!
கண்ணின் கடைப் பார்வை காதலியர் காட்டிவிட்டால்
மண்ணில் குமரருக்கு மாமலையும் ஓர் கடுகாம்.
மாமலைதான் சன்னி வளநைந்து கொடுத்ததுவோ?
நாம் மலையைக் கூப்பன் விரைவாய் நடந்தானோ?
மங்கையினையைக் கீழிறக்கி, "மாதே! இவையெல்லாம்
அங்குரத்தை மலிகைகள்; அட்பியின்றிக் கிள்ளிக்கொள்"
என்றுரைத்தான் கூப்பன். இவ்வஞ்சி தான் மகிழ்ந்து
சென்று பறித்தான். திரும்பிச் சிறிதுவழி
வந்தார்கள். அங்கோர் மரத்து நிழலிலே
சிறிதனை மகிழ்ந்து சிறக்க அமர்ந்தார்கள்.

மலிகையில் ஓர் இனத்தனை முன்னே இருவருமாய்
ஞாலத்துப் பச்சேசறிய நாக்கிலிட்டும் தின்றார்கள்.
வஞ்சிக் கூம் கூப்பன்கூம் வயைத்து மாந்தர்களின்
"நெஞ்சம் வசமாக" நேரில் அவர் பச்சேதல் போல்
செந்தமிழில் தங்கள் செவியிற் கடை கப்பெற்றார்.
அந்த மொழிகள் அடியில் வருமாறு:

"இத்தாலி தசேம் இருந்து நீ இங்கு வந்தாய்.
பத்துத் தினமாகப் பாங்காய் உணவண்ணை
இவ்விடத்தினில் இருந்து வருகின்றாய்!
"எவ்வாறு நான் சகிப்பேன் இந்தக் கற்புப்பன்
எனக்கெதிரே உட்கார்ந்திருப்பதனை" என்றாய்;
தனக்கெனவே நல் உணவாச் சாலனை னுண்டாக்கி
அங்கவன் சன்னால அடக்கும் எனஉரைத்தாய்;
இத்தாலிச் சோதரனே! என்னமதியுனக்கே?
செத்து மடிவதிலும் சேர்ந்து பிறப்பதிலும்
இவ்வாலக மக்களிலே என்னபேதுங்கண்டாய்?
செவ்வைபெறும் அன்பில்லார் தீயபேதம்கொள்வார்.
எங்கள் பிராஞ்சியர்கள் இப்பேதம் பாராட்டித்
தங்கள் பழங்கீர்த்தி தாழ்வையை ஒப்பார்கள்;

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:55 -

பதேபுத்தி சற்றும் பிடிக் காது போ!போ!போ!
பதேம்கொண்டோர்க்குப் பிராஞ்சில் இடமில்லை"
என்ற மொழிகள் இவர்காத்தில் கட்டெவ்வன
நன்று பிராஞ்சியர்க்கு நாக்குளிர வாழ்த்துரைத்தார்.
பின்னர் அமெரிகன் பசேவதகை கட்டார்கள்.
அன்னவன் பசேசும் அடியில் வருமாறு:

"நல்ல அமெரிகன் நானிலத்தில் வாழ்கின்ற
எல்லாரும் நன்றாய் இருக்க நினைத்திடுவான்.
பொல்லா அமெரிகன் பொன்னடந்த தான் மட்டும்
செல்வனாய் வாழத் தினமும் நினைத்திடுவான்.
நல்லவனாய் நானிருக்க நாளும் விரும்புகிறேன்."
சொல்லும் இதுகட்ட தோகையும் குப்பனும்
"கொத்தடிமையாகிக் குறவைபடும் நாட்டிற்கு
மெத்தத்துணையாகியிவன் மனைமை அடகை" என்றார்.
இங்கிலந்து தசேம் இருந்தொருவன் பசேனான்;
இங்கிருந்து கட்டார் இருவரும். என்னவென்றால்:

"ஓ!என் சகோதரரே! ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதீர்!
நாவலந்தீ வு நமவிட்டபு போகாது.
வாழ்கின்றார் முப்பத்து மக்கோபி மக்கள் என்றால்
சுழ்கின்ற பதேமும் அந்தத் தொகையிருக்கும்;
ஆகையால் எல்லாரும் அங்கே தனித்தனிதான்.
ஏகமனதாகி அவர் நம்மை எதிர்ப்பதெங்கே?
பதேம் வளர்க்கப் பெரும்பெரும்பு ராணங்கள்!
சாதிச்சண்டைவளர்க்கத் தக்கஇதி காசங்கள்!
கட்பிச் சமுகத்தின் கண்ணவித்துத் தாமுண்ணக்
கொட்டி அளக்கும் குருக்கள் கணக்கற்றோர்.
தனைச்சுரக்கப் பசேஇந்த தசேத்ததைத் தின்னுதற்கு
வான்சுரரை விட்டவந்த பசுரரும் வாழ்கின்றார்.
இந்த உளசைச்சேற்றை ஏறாத ஆழத்தை
எந்தவிதம் நீங்கி நம்மை எதிர்ப்பார்? இன்னமும்
சிந்தனா சக்தி சிறிதுமின்றி மக்களாக் குத்
தம்தோள் உழைப்பிலே நம்பிக்கை தானுமின்றி
ஊறும் பகுத்தறிவை இல்லா தொழித்துவிட்டாச்
சாரற்ற சக்கையாய் சத்ததுடம்பகை குன்றவைத்துப்
பொற்புள்ள மாந்தர்களாகக் கல்லாகியே அந்தக்
கற்கள் கடவுள்களாய்க் காணப்படும் அங்கே.
இந்த நிலையிற் சூதந்திரப் போரெங்கே?
கொந்தளிப்பில் நல்லதொரு கொள்கை முளைப்பதெங்கே?
"தகேம் அழிந்துவிடும்; சூற்றத்தார் சத்திடுவார்;
போகங்கள் வணேட்டாம்; பொருள் வணேட்டாம் மற்றுமிந்தப்
பாழலகம் பொய்யே பரம்பதம் போ" என்னும்
தாழ்வகற்ற எண்ணுங்கால் சாக் குருவி வதோந்தம்.
சாதிப் பிரிவு சமயப் பிரிவுகளும்,
நீதிப் பிழைகள் நியமப் பிழைகளும்,

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:55 -

மட்டப் பழக்கங்கள் எல்லாம் முயற்சிசெய்தே
ஓடச்செய்தால் நமையும் ஓடச்செய்வார் என்பனே"

இந்தப் பிரசங்கம் இவ்விருவர் கட்டார்கள்;
சொந்த நிலைக்குத் துயரூற்றார். வஞ்சி
சிலைபோல் இருந்தாள்; திகைத்தாள்; பின்நாட்பின்
நிலையறிய நேர்ந்தது பற்றி மகிழ்ந்திட்டாள்!
"பச்சிலையால் நல்ல பயன் விளையும்" என்று சொன்னாள்!
பச்சிலையைத் தந்த பருவத்ததைக் கும்பிட்டாள்.
"இந்த இலையால் இனிநன்மை கொள்க" என்று
சொந்தத் தாய்நாட்டுக்குச் சொன்னாள் பெருவாழ்த்து.
"வல்லமைகொள் பச்சிலையின் மர்மத்ததைக் கண்டபி
சொல்லினைத் துக்கிவந்து சுகவுமத்ததைக் காட்டிய,கண்
ணாளர்தாம் வாழ்வடகை" என்றாள்; அவனுடைய
தோளையே ஒருதரம் கண்ணாற் சுவைபார்த்தாள்.
அச்சமயம் குப்பன், அழகியதன் தாய்நாட்டார்
பச்சைப் பசுந்தமிழில் பசுவைத்ததைக் கட்டிபுரந்தான்.
குப்பனது தோளில் குளிரந்தமலர் ஒன்றுவிழ
இப்பக்கம் பார்த்தான்; வஞ்சி இளங்கயால்
தட்டிய தட்டென்று சந்தகேம் தீரந்தவனாய்க்
"கட்டிக் கரும்பே! கவனம் எனக்கு
நமது தசேத்தில் நடக்கின்ற பசேசில
அமைந்து கிடக்கு' தின்றான். வஞ்சி அதுகட்டேட்டே
"அன்னியர்கள் பசுவதில் அன்பைச் செலுத்துங்கள்;
கன்னத்தமைத்திரம் என்கையிற் கொடுங்க" என்னொன்றாள்.
"அன்பும் உனக்குத்தான்; ஆரூயிரும் உன்னதுதான்
இன்பக்கிளியே! எனக்களிப்பாய் மூத்த" மென்றான்.

கையோடு கைகலந்தார்; மூத்தமிடப் போகையில்
ஐயையோ! ஐயையோ! என்ற அவலமொழி
காதிலே வீழ்ந்தது! மூத்தம் கலந்ததே!
"ஈதென்ன விந்தை? எழில் வஞ்சி! களே" என்றான்.
வஞ்சி கவனித்தாள். சத்தம் வரும் வழியாய்
நெஞ்சைச் செலுத்தினார் நேரிழையும் காதலனும்.

"ஓர்நொடியிற் சஞ்சீ விபரவதத்தை ஓடிப்போய்
வரேரோடு பரேத்துவர வணேடும்ஐயாவே!"
இப்பாழும் வாக்கை இருவரும் கட்டார்கள்.
குப்பன் மிகப்பயந்து கோதமைமுகம் பார்த்திட்டான்
வஞ்சியவள் நகைத்தே "இன்பமணாளரே!
சஞ்சீ விபரவதத்ததைத் தாவிப்பெயர்க்கும்
மனிதரும் இல்லலை! மலையும் அசையா
தினிஅந்தச் சத்தத்தில் எண்ணம் செலுத்தாதீர்"
என்றுரைத்தாள் வஞ்சி. இதுசொல்லித் தீர்முன்,

"நன்றாக உங்களுக்கு ராமன் அருளுண்டு;

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:55 -

வானம் வரகைக்கும் வளரும் உடலுண்டே;
ஏனிங்கு நின்றீர்? எடுத்துவருவீர் மலையை"

என்றிச் சத்தம் இவர் செவியில் வீழ்ந்தவாடன
கூன்று பெயர்வது கொஞ்சமும் பொய்யல்லவென்று
கூப்பன் நடுநடுங்கிக் கொஞ்சுமிளவஞ்சியிடம்
"மங்கையே, ராமனாள் வாய்ந்தவனாம்; வானமட்டும்
அங்கம் வளர்வானாம்; அப்படிப்பட்டவனை
இந்தச் சஞ்சீ விமலை தன்னையெடுத்துவர
அந்த மனிதன் அங்கே ஆணையிடுகின்றான்.
நாலடியில் இங்கு நடந்துவந்து நாம் மலையின்
மலேரூக்கும் போதே வடுக்கென்று தடுக்கிடுவான்.
இங்கு வரும்பின் இருவரும் கீழிறங்கி
அங்குள்ள சாரல் அடந்திடுவோம் வாழ்வென்றான்.

'ராமனெங்கே! ராமன் அருளெங்கே! சஞ்சீ வி
மாமலையைத் தடுக்கும்பொழுது வல்லமையெங்கே! இவற்றில்
கொஞ்சமும் உண்மையென்று நான் நாம் கொத்தவரைப்
பிஞ்சுகள் போல் வாடிப் பிழைப்பதரிதாகி
அடிமையாய் வாழோமே? ஆண்மையான இன்றி
மிடிமையில் ஆழ்ந்து விழியோமே?" என்றந்த
வஞ்சியுரத்தையே. பின் மற்றோர் பெருஞ்சத்தம்,
அஞ்சுகின்ற கூப்பன் அதிர்ச்சியே திட்டதே!

"அம் மலையை ஓர் நொடியில் தடுக்கிவந்தையாவே
உம எதிரில் வகைக்கின்றனே ஊஹுஹு உஹுஹு!"

கூப்பன் பதத்தான் கூடல் அறுந்து போனதுபோல்.
"எப்படித் தாம் நாம் பிழைப்போம்? ஏதும் அறிகிலனே
சஞ்சீ விபர்வதத்தையே தாவித் தரையோடும்
பஞ்சிரூக்கும் மட்டைபோல் பாவி அவன் எவனோ
தடுக்குகின்றான்! வஞ்சி! சுகித்திரூக்க எண்ணினையே!
சாக் காடும் வந்தது! தக்கவிதம் முன்னமே
நம்பென்று நான் சொன்ன வார்த்தையெல்லாம் நம்பாமல்
வம்பு புரிந்தாய்! மலையும் அதிர்ந்திடுதே!
முத்தம் கொடுத்து முழுநேரம் மூலத்தைத் தாய்.
செத்துமடியும் போது முத்தம் ஓரூகடோ?
என்றனுயிருக்கே எமனாக வாய்த்தாயே!
உன்றன் உயிரைத் தான் காப்பாற்றிக் கொண்டாயா?
தடுக்கிவிட்டான்! தடுக்கிவிட்டான்! தடுக்கிப்போய்த்துள்ளாக
ஆக்கிச் சமுத்திரத்தில் அப்படியே போட்டிடுவான்!
எவ்வாறு நாம் பிழைப்போம்? ஏடி, இதனைத் தான்
செவ்வையாய் யோசித்துச் செப்பாயோ ஓர் மார்க்கம்?"

என்று துடிதுடிக்கும் போதில், இளவஞ்சி
நின்ற நகைத்துத்தன் நேசனகையால் அணத்தே

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:55 -

"இப்புவிதான் உண்டாகி எவ்வளவு நாளிருக்கும்?
அப்போது தொடர்ந்த அந்திநேரம் வரக்கூம்
மாமலையைத் தூக்கம் மனிதன் இரூந்ததில்லை.
ஓமண வாளரே! இன்னம் உரக்கின்றனே,
மன்னும் உலகம் மற்றைத் தொழியும் காலமட்டும்
பின்னும் மலையைக் கும் மனிதன் பிறப்பதில்லை.
அவ்வாறே ஓர் மனிதன் ஆகாயம் பிமிட்டும்
எவ்வாறு நீண்ட வளர்வான்? இல்லலைஇல்லை!
காதல் நிசம் இக் கனிமுத்தம் மிக்க உணர்வை!
மாதுதோள் உம்தோள் மருவாவது மெய்யாகும்.
நம்புங்கள் மெய்யாய் நடக்கும் விஷயங்களிவை.
சம்பவித்த உணர்வை அசம்பாவத்தால் தாக்குறாமோ?
வாழ்க்கை நதிக்கு, வீணை வார்த்தைமலையும் தடையோ?
வாழ்த்தாமல் திறற்குகின்றீர் வந்துநிற்கும் இன்பத்தை!
பொய்யுரைப்பார் இந்தப் புவியை ஒரு சிற்றறையும் பு
கையால் எடுத்ததென்பார் ஐயோஎன்றஞ்சுவதோ?
முத்தத்தைக் கொள்க! முழுப்பயத்தில் ஒப்படைத்த
சித்தத்தை வாங்கிச் செலுத்துங்கள் இன்பத்தில்."
என்றாரதைத் தான் வஞ்சி. இதனாற் பயனில்லை;
கூன்று பெயர்ந்ததென்று குப்பன் மனம் அழிந்தான்!

"இந்நேரம் போயிருப்பார்! இந்நேரம் பரேத்தடுப்பார்!
இந்நேரம் மகேத்தில் ஏறிப் பறந்திடுவார்!
உஸ் என்று கடைகுதுபார் ஓர்சத்தம் வானத்தில்!
விஸ்வரூபங்களொண்டு மலேனேரிப் பாய்கின்றார்!"

இம்மொழிகடே டான்குப்பன்; "ஐயோ" எனஉரத்தான்.
அம்மட்டும் சொல்லத்தான் ஆயிற்றுக் குப்பனுக்கே.
உணர்மையறிந்தும் உரக்கா திருக்கின்ற
பெண்ணான வஞ்சிதான் பின்னும் சிரித்து
"மனதை விடாதீர் மணாளரே காதில்
இனிவிழிப் போவதையும் களேங்குங்கள்" என்றுரத்தான்.
வஞ்சியும் குப்பனும் சத்தம் வரும் வழியில்
நஞ்சையும் காதையும் நரோக வதைத் திருந்தார்:

"இப்படியாக அநுமார் எழும்பிப் போய்
அப்போது ஜாம்பவந்தன் ஆராய்ந்து சொன்னதுபோல்
சஞ்சீ விபரவதத்தைத் தாவிப் பறந்துமே
கொஞ்ச நேரத்தில் இலங்கையில் கெண்டுவந்து
வதைத்தார். உடனே மலமைரூந்தின் சத்தியால்
சத்தெதிராமனும் லக்ஷ்மணனும் சரேந்தழைந்தார்!"

உற்றிதனக்கே கட்டைகுப்பன் "ஓஹோ மலையைதுதான்
சற்றும் அசையாமல் தான்தூக்கிப் போனானே!
லங்கையில் வதைத்தானே! லங்கையில் நாம் தப்போமே!"
என்றான். நடக்கம் இதயத்தில் நீங்கவில்லை.

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:55 -

"இன்னும் பொறுங்கள்" என உரத்தான் வஞ்சி.

"பெரும்பாரச் சஞ்சீ வி பர்வதத்தைப் பின்னர்
இருந்த இடத்தில் அநுமார், எடுத்தகே
வதைத்துவிட்டு வந்தார் மறுநிமிஷம் ஆகாமுன்.
செத்தார் க் கயிர்கொடுத்தார். தண்டமும் போட்டுநின்றார்!"

கூப்பனிது கட்டைக் கலுக்கென்று தான் நகத்தான்.
"அப்போதே நான் நினைத்தேன் ஆபத்திரா தனென்று.
நான் நினைத்த வண்ணம் நடந்ததுதான் ஆச்சரியம்.
ஏனடி!வஞ்சி! இனியச்சம் இல்லை" யென்றான்.

"ஆனாலும் இன்னும் அரணியிஷம் காத்திருங்கள்;
நானும் அதற்குள்ளே நாதரே, உம்மையொரு
சந்தகேம் கட்டெகின்றேன். தக்க விடையளிப்பீர்!
இந்த மலையில் நாம் ஏறிய பின் நடந்த
ஆச்சரிய சம்பவத்தான் என்ன? அதையுரைப்பீர்!
பச்சை வளர்த்தப் பிரியப் படவில்லை"
என்றான் இவ்வஞ்சி. கூப்பன் இசைக்கிறான்:

"என்னடி வஞ்சி! இதுவும் தெரியாதா?
நாமிங்கு வந்தோம். நமக்கோர் நலிவின்றி
மாமலையை அவ் வநுமார் தபக்கி வழிநடந்து
லங்கையில் வதைத்தது! ராமன் எழுந்ததும்,
இங்கெடுத்து வந்தே இருப்பிடத்தில் வதைத்தது!
கண்ணே! மலையைக் கடவுகளும் ஆடாமல்
கண்ணாடிப் பாத் திரத்தகை கல்தரையில் வைப்பதுபோல்
தந்திரமாய் மண்ணில் தலகைகூனிந்து வதைத்திட்ட
அந்தப் பகுதிதான் ஆச்சரியம் ஆகும்பி!"

ஆச்சரிய சம்பவத்தைக் கூப்பன் அறிவித்தான்.
பச்சைவெடுத்தான் வஞ்சி; பிறகும் ஒருசத்தம்:

"இம்மட்டும் இன்று கதையை நிறுத்துகின்றேன்;
செம்மையாய் நாளகைக் குச்சுப் புகின்றேன் மற்றவற்றை.
சத்தியரா மாயணத்திற் சத்தான் இப்பகுதி
உத்தியாயக் கட்டைதோர் உரத்ததோர் எல்லாமே
இங்குள்ள போகங்கள் எல்லாம் அனுபவிப்பர்;
அங்குள்ள வகைகூந்தம் அட்டியின்றிச் சரேவர்கள்;
ஜானகீ காந்தஸ் மரணே! ஜயஜயராம்!"

"மானசே தன்னென்றான்" வயம் அறியாக்கூப்பன்!
"முன்புநான் உங்களுக்கு முத்தம் கொடுக்கையில்
சொன்ன "ஐயையோ" தொடங்கி இதுவரகைக்கும்
ராமாயணம் சொல்லி நாளகைக் கழிக்கின்ற
ஏமாந்தார் காசுக் கசெமானன் என்றுரகைக்கும்

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:55 -

பாகவதன் சொன்னான் பலபேரேகை கட்டியே!
ஆகியதும் இந்த அரிய உழைப்புக்குப்
புத்தோ பதினாறு தோ பாகவதன் பெற்றிடுவான்.
சித்தம் மலகை கச்சிற்றுமிதில் இல்லையென்று
கையி லிருந்த ஒரு காட்சிதரும் மலிகையை
"ஐயா இதைவிழுங்கி அவ்விடத்திற் பாருங்கள்"
என்றதக் குப்பனிடம் ஈந்துதான் மூன்றாம் தினம்.
தின்றதும் தங்கள் விழியால் தருவொன்றில்,
மாளிகையி னுள்ளே மனிதர் கட்டத்தையும்,
ஆளியாய் ப் பாகவதன் அங்கு நடுவிலே
உட்கார்ந் திருப்பதையும், ஊர்மக்கள் செல்வதையும்,
பட்டைநா மக்காரப் பாகவதன் ருபாயதை
தட்டிப் பாரக் கின்றதையும், சந்தோஷம் கொள்வதையும்
கண்டார்கள்; கண்டு கடகடவென்றே சிரித்தார்.
வண்டு விழியுடைய வஞ்சியுரகை கின்றான்:

"வானளவும் அங்கங்கள், வானரங்கள், ராமர்கள்,
ஆனது சய்யும் அநுமாரங்கள், சாம்பவந்தர்,
ஓன்றல்ல; ஆயிரம் நூல்கள் உரகை கட்டும்.
விஸ்வரூபப் பெருமையே, மலேறும் வன்மகைகள்,
உள்ளென்ற சத்தங்கள், அள்ளென்ற சத்தங்கள்,
எவ்வளவோ நூலில் எழுதிக் கிடக்கட்டும்.
செல்வகை கிருபை செழுங்குணை அஞ்சலிக்கை
முத்தி முழுச்சுவர்க்கம் முற்றும் உரகை கட்டும்.
இத்தனையும் சேரட்டும் என்ன பயனுண்டாம்?
உள்ள பகைத் தறிவாக் கொவ்வாத ஏடுகளால்
எள்ளை அசைக்க இயலாது. மானிடர்கள்
ஆக்குவதை ஆகா தழிக்காமோ? போக்குவதைத்
தகைக்காமோ? சித்தம் சலியாத் திறன் வணைடும்.
மக்கள் உழைப்பில் மலையாத நம்பிக்கை
எக்களிக்க வணைடும் இதயத்தில்! ஈதன்றி
நல்லறிவை நாளும் உயர்த்தி உயர்த்தியே
புல்லறிவைப் போக்கிப் புதுநிலைதேடல் வணைடும்.
மக்கள் உழைக்காமுன் மலேறும் வந்திடுமோ?
எக்காரணத்தாலும் இன்மையிலே உண்மையுண்டோ?
மீளாத மட்டப் பழக்கங்கள் மீண்டும் உமையே
நாடா திருப்பதற்கு நானுங்களையின்று
சஞ்சீ விபர வதத்தில் கப்பிட்டனே. தற்செயலாய்
அஞ்சும் நிலமையே அங்கே நிகழ்ந்ததுண்டாம்.
உங்கள் மனத்தில் உறந்தது கிடந்திட்ட
பங்கஞ் செய் மட்டப் பழக்க வழக்கங்கள்
இங்கினிமலே நிலலா எனநான் நின்கை கின்றனே.
தங்கள் கை நீட்டித் தமிழாளை முன்னரே
சாரலிலே முத்தம் தரக்கட்டீர், சாயவில்லை.
ஈர மலையிலே யான தந்தனே. ஏற்கவில்லை.
சத்தத்தென எண்ணிச் சலித்தீர். அச்சத்தத்தால்

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:55 -

முத்தத்தை மாற்ற முடியாமற் போனாலும்
உம்மைப் பயங்காட்டி ஊளையிட்ட சத்தத்தால்
செம்மைமுத்தம் கொள்ளவில்லை. சரேந்துமுத்தம் கொள்வீரே!"

"ஏஏஏ நான் இன்றைக் களைத்துக் காளானேன்.
நீ யனே இதையெல்லாம் நிச்சயமாய்ச் சொல்லவில்லை?
ராமா யணமென்ற நலிவு தருங்கதை
புரியிலிருப்பதை இப்போதே அறிகின்றனே.
நம்பத் தகாதவெல்லாம் நம்பவதைத் தாங்கள் நலம்
சம்பாதிக்கின்ற சரித்திரக் காரர்களால்
நாடா நலிகுவதை நான் இன்று கண்டுணர்ந்தனே.
தோடா புனைந்த சூடர்க்கொடியே நன்றுசொன்னாய்!
நல்ல இமயம், நலங்கொழிக்கும் கங்கைநதி,
வெல்லத் தமிழ் நாட்டின் மனைமைப் பொதியமலை,
செந்நெல் வயல்கள், செழுங்கரும்புத் தோட்டங்கள்,
தினனக் கணிகள் தவிட்டாப் பயன்மரங்கள்,
இன்பம் சிறிந்திருக்கும் இப்பெரிய தசேத்தில்
முப்பத்து முக்கோடி மாந்தர்கள் மொய்த்தனென்?
செப்பும் இயற்கை வளங்கள் சிறிந்தனென்?
மட்டப் பழக்கம், முடிவற்ற கண்ணாறுக்கம்
ஓடாதுவதென்றோ? உயர்வதென்றோ? நானறியனே.
பாரதிமேற்செய்தில் சூரியன் பாய்கின்றான்.
சாரந்த ஒளிதான் தகத்தகாய்க்காட்சி!
மாலையினைப் பொழுதும் வடிவழகு காட்டுதுபார்!
சாலையிலோர் அன்னத்ததைத் தன்படு தடுதுபார்.
என்னடி சொல்கின்றாய் ஏடி இளவஞ்சி?
எனநெஞ்சை உன்நெஞ்சம் ஆக்கிப்பார்" என்றுரைத்தான்.

தென்றலிலே மெல்லச் சிலிர்த்தும் மலர்போலே
கன்னியுடல் சிலிர்த்துக் "காதலரே நாம் விரைவாய்ச்
சாரல் அடவைமோமே, காதலுக்குத் தக்கஇடம்.
சாரலும் தண்மாலையினை நாயகியைச் சாரக்
கையில் கவிக்கொண்டிருக்கும்; கோலமிகுந்த
மயிலாடிக் கொண்டிருக்கும்; வாசமுடையநற்
காற்றுக்குளிர்த்துக்கூடும்; கண்ணாடிபோன்றநீர்
ஊற்றுக்கள் உண்டு; கனிமரங்கள் மிக்கஉண்டு;
பூக்கள் மணங்கமழும்; பூக்கள்தோறும் சென்றுதே
னீக்கள் இருந்தபடி இன்னிசைபாடிக் களிக்கும்.
அன்பு மிகுந்தே அழகிருக்கும் நாயகரே
இன்பமும் நாமும் இனி!"

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:55 -

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165kaviyam.htm#1.1> சுஞ்சி வி பர்வத
த்தின் சாரல்